

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 27-28.

A 26. fejezet végén láthattuk Jézust a nagytanács előtt. Péter háromszor tagadta meg Jézust, és a 26. fejezet utolsó verse elárulja nekünk, hogy Péter ezután kiment, és keserves sírásra fakadt.

Amikor megvirradt, a főpapok és a nép vénei valamennyien azt a határozatot hozták Jézus ellen, hogy halálra juttatják. Azután megkötözték, elvitték és átadták Pilátusnak, a helytartónak.

Jézust először abban a reményben vitték a nagytanács elé, hogy ott olyan vádat tudnak ellene koholni, ami a római helytartó ítéletét tenné szükségessé. Jézust a zsidók istenkáromlással vádolták, mert azt állította magáról, hogy Isten Fia. A nagytanács előtt a főpap a következőket mondta Jézusnak, még a 26. fejezetben: *„Az élő Istenre kényszerítelek, mond meg nekünk, vajon te vagy-e a Krisztus, az Isten Fia?”* Jézus ekkor így felelt: *„Te mondtad.”* A főpap erre megszagatta ruháját és így szólt: *„Istent káromolta. Mi szükségünk van még tanúkra? Íme, most hallottátok az istenkáromlást.”*

Mindemellett azonban nem szabad elfelejtenünk, hogy maguknak a zsidóknak nem volt joguk halálos ítéletet végrehajtani, a rómaiak megfosztották őket ettől a joguktól néhány évvel korábban. A zsidóknak tehát nem volt hatalmuk arra, hogy bárkinek is a kivégzését elrendeljék. A zsidók azonban Jézus halálát kívánták, de tudták hogy ehhez önmagában még az istenkáromlás nem lesz elég. Ha ezzel a váddal küldik Pilátushoz, akkor belső vallási viszályként fogja kezelni, ami nem igényel beavatkozást a részéről.

A zsidók tehát tisztában voltak azzal, hogy olyan vádakkal kell előállniuk, amelyek meggyőző erejűek a rómaiak számára. Ezért hamis vádat emeltek Jézus ellen - Róma ellen uszítja az embereket. Sőt mi több, Jézust azzal is megvádolták, hogy arra buzdította az embereket, ne fizessenek adót Rómának. A harmadik hamis vád ellene pedig az volt, hogy saját magát, királyként, a római hatalomnál feljebbvalónak tartja.

Ezt a három vádat hozták fel tehát Jézus ellen, mind a három azonban hamis vád volt, teljességgel alaptalan, amelyet nem is tudtak bizonyítékokkal alátámasztani. Pilátus tapasztalt bíró volt, átlátott a szitán - hamar rájött arra, hogy a zsidók nem tudják bizonyítani ezeket a hamis vádakat, és hogy Jézus ártatlan.

Egyenlőre azonban a 27. fejezet második versénél tartunk, amikor a zsidók átadják Jézust Pilátusnak, és előterjesztik hamis vádaikat, abban a reményben, hogy Pilátus halálra ítéli Jézust.

Amikor pedig Júdás, aki őt elárulta látta, hogy elítélték, megbánta tettét, visszavitte a harminc ezüstöt a főpapoknak és a véneknek,

Júdás Iskáriótes árulásával kapcsolatban létezik egy olyan elképzelés, amely szerint Júdás azért árulta el Jézust, hogy rákényszerítse Őt országának megalapítására. Júdás - ezen elképzelés szerint, amely tulajdonképpen logikusnak tűnik - türelmetlenné vált. Keresztelő János is elveszítette a türelmét és elküldte tanítványait Jézushoz, hogy kérdezzék meg tőle: *„Te vagy-e az akire várunk?”* Ebben a kérdésben azonban több minden is belefoglaltatott: *„Ha Te vagy a megváltó, akkor gyerünk, hozd létre a te országodat!”* Ezen elképzelés szerint tehát Júdás is türelmetlenné vált, amikor azonban Júdás látta, hogy Jézust elítélték, rádöbbsent arra,

hogy a terve visszafelé sült el, és megbánta a tettét. Természetesen ezt az elképzelést konkrét bizonyítékokkal nem tudjuk alátámasztani az Igéből, de a feltételezés maga azért valóban érdekes.

Meg kell értenünk azonban, hogy kétfajta bűnbánat létezik. Ha ellátogatunk egy börtönbe és megkérdezzük az ott raboskodókat, hogy sajnálják-e amit tettek; sokan bizony azt mondják, hogy igen - bár sokszor nem azt amit tettek, hanem azt, hogy elkapták őket. Az tehát két teljesen különálló dolog, hogy azt sajnáljuk, hogy a tervünk rosszul sült el, vagy valóban őszintén sajnáljuk azt, amit tettünk.

A részleteket tehát nem ismerjük, azt azonban látjuk az Igében, hogy Péter is megtagadta Jézust, és azután kiment és keserves sírásra fakadt. Érdekes ezt összevetnünk azzal, amit Júdás tett. Azt írja az Ige, hogy ő is megbánta tettét, ezután azonban felakasztotta magát.

Júdás ezt mondta: „Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el.“

Vegyük észre, hogy Júdás megvallja bűnét. Az Atya mindvégig hirdeti Jézus Krisztus ártatlanságát, hiszen itt Júdás is bevallja: „*Ártatlan vért árultam el.*“ Sőt Pilátus is azt mondja majd később: „Megvizsgáltam ennek az embernek az ügyét, és ártatlannak találtam őt.“ Sőt, még a kereszten is, az egyik lator megvallotta a másiknak, hogy ez az ember itt - Jézus - semmi rosszat sem tett.

Vegyük észre, hogy az Atya újra és újra állást foglal Jézus Krisztus ártatlansága mellett. Ezt azért teszi, hogy felismerjük: Jézus nem saját bűneiért halt meg, hanem a mi bűneinkért. Isten a kereszthalál által a világot akarta megbékíteni önmagával.

De azok ezt mondták: „Mi közünk hozzá? A te dolgod!“ Erre ő a templomba hajítva az ezüstöket, eltávozott, ment és felakasztotta magát.

Az Apostolok Cselekedeteiben, az első fejezet 18. versében Péter a következőket mondja Júdásról: „*Ez azután mezőt szerzett ennek a gonosz tettnek jutalmából, de fejjel lezuhant, kettészakadt derékban és egész belső része kifordult.*“ Mindezek alapján létezik egy olyan elképzelés Júdás halálával kapcsolatban, mely szerint felakasztotta magát, a kötél azonban elszakadt, és ő lezuhant.

A főpapok pedig felszedték az ezüstöket, és így szóltak: „Nem szabad ezt a templom kincséhez tennünk, mert vérdíj.“

Érdekes, hogy a papok ezt a törvényt fontosnak tartották, miközben más törvényeket és parancsolatokat figyelmen kívül hagytak. Arra gondolok itt, hogy Jézus kihallgatása a nagytanács előtt is törvénytelen volt. A zsidó törvény értelmében ugyanis nem hallgathatták ki az embert elfogatásának napján. Jézust hajnalban fogták el a Gecsemáné kertben, és azonnal a nagytanács elé állították. Az is érdekes, hogy később olvashatunk arról, hogy mivel már a szombatnapra készülődtek, meg akarták gyorsítani a keresztre feszítettek halálát úgy, hogy eltörték lábszárcsontjukat. De ami még ennél is érdekesebb, hogy a Máté 27:62-ben a következőket olvashatjuk: „*Másnap, a péntekre következő napon, vagyis a szombati napon, összegyűltek a főpapok és a farizeusok Pilátusnál, és így szóltak: ,Uram, eszünkbe jutott, hogy ez a csaló még életében ezt mondta, három nap múlva feltámadok! Ezért parancsold meg, hogy őrizze a sírt a harmadik napig, nehogy tanítványai odamenjenek és ellopják őt, aztán azt mondják a népnek: Feltámadt a halottak közül.*“ Vegyük csak észre, hogy a zsidók

szombatnapon keresik fel Pilátust egy ilyen fontos ügyben, és egy az egyben megszegték a saját szombatnapra vonatkozó törvényüket. Ehhez hozzátenném, hogy Jézusban is az egyik kivétlnivalójuk éppen az volt, hogy nem tartotta meg a szombatnapot.

Amikor tehát úgy kívánta érdekük, a törvényre hivatkoztak, máskor pedig megszegték azt, ha érdekük épp úgy diktálta.

Aztán határozatot hoztak, és megvásárolták belőle a Fazekasmezőt, az idegenek számára temetőnek. Ezért hívják ezt a mezőt a mai napig is Vérmezőnek. Ekkor teljesedett be Jeremiás próféta mondása: „És vették a harminc ezüstöt, a felbecsültnek árát, akit Izráel fiai ennyire becsültek, és odaadták a Fazekasmezőért, ahogyan megparancsolta nekem az Úr.“

Ezt olvasva egy rejtéllyel találjuk szembe magunkat; ez a prófécia ugyanis nem Jeremiás próféta könyvében, hanem Zakariás próféta könyvében található. Nem igazán tudom, hogy mi lehet az oka, hogy ez az utalás Máté evangéliumában nem helyesen szerepel. Elképzelhető, hogy Máté hibázott, hiszen Máté is ember volt és tudom, hogy az igei hivatkozásokban nagyon könnyű hibázni. Én magam is sokszor tettem már ezt akaratomon kívül. Néha egészen furcsán működik néha az agyam és Mózes helyett Noét mondom, Noé helyett pedig Mózes - vagyis elképzelhető, hogy Máté is tévedett ebben az esetben. Mindamellet azonban az is elképzelhető, hogy nem Máté hibázott itt, hanem valaki, aki a korai kéziratokat lemásolta. Lehet, hogy véletlenül ő írt itt Zakariás próféta helyett Jeremiás prófétát. A lényeg azonban az, hogy ez a prófécia a Zakariás 11-ben található.

Jézust pedig a helytartó, vagyis a Pilátus elé állították, aki ezt kérdezte tőle: „Te vagy a zsidók királya?“

Ez volt az egyik vád a három vád közül, amelyet a zsidók felhoztak Jézus ellen.

„Te mondod“ - válaszolt neki Jézus.

Vagyis Jézus maga is kijelenti, hogy „igen, igazad van, úgy van ahogy mondod - én vagyok a zsidók királya“.

De amikor a főpapok és a vének vádolták, semmit sem válaszolt.

Az Ézsaiás 53:7-ben ezt olvashatjuk: *„Amikor kínozták, alázatos maradt, a száját sem nyitotta ki, mint a bárány, ha vágóhídra viszik, mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.“*

Akkor így szólt hozzá Pilátus: „Nem hallod, mi mindent vallanak ellened?“ Jézus azonban nem felelt egyetlen szavára sem, úgy hogy a helytartó nagyon elcsodálkozott.

Biztosan nem volt még dolga olyan vádlottal, aki meg sem próbálta bebizonyítani saját igazát, amikor hamis vádakot hoznak fel ellene. Ha mi álltunk volna Jézus helyében, már régen fennhangon hirdettük volna, hogy hazugság amit rólunk állítanak és egészen bizonyosan önmagunk védelmére keltünk volna.

Ünnepenként a helytartó szabadon szokott bocsátni a sokaságnak egy foglyot, akit ők kívántak.

Rómának volt egy olyan szokása, hogy minden évben az ünnep idején szabadon engedett egy foglyot, mintegy jóindulatát kifejezve ezáltal a zsidó nép felé. Ami a szabadon bocsátott foglyot illeti, általában egy politikai fogolyról volt szó, akire az emberek felnéztek, akit tiszteltek bátorságáért. Ezek a foglyok elsősorban a római hatalomra jelentettek veszélyt, de többnyire nem voltak komoly bűnözők.

Volt pedig egy nagyon nevezetes foglyuk, akit Barabbásnak hívtak.

Barabbást egyrészt a rómaiak elleni uszítás vádjával zártak börtönbe, másrészt pedig azért, mert gyilkosságot követett el. Érdekes, hogy a Barabbás szó annyit jelent, hogy „az atya fia”. Tudjuk, hogy a héber ‚abbá‘ szó apát jelent, a ‚bár‘ szócska pedig a fiút jelöli. Vagyis a Bárjácob szó annyit jelent, hogy Jácob fia, a Barabbás pedig azt jelenti, az atya fia. Egyes elképzelések szerint Barabbást Jézus Barabbásnak hívták, és ezért mondja Pilátus a Máté 27:17-ben, hogy *„Melyiket bocsássam nektek szabadon, Barabbást, vagy Jézust?”* és még hozzáteszi Jézusnál, hogy *„akit Krisztusnak mondanak.”* Mintha szükségét érezné annak, hogy egyértelműen meghatározza, hogy melyik Jézusra gondol.

A Jézus név nagyon elterjedt név volt abban a kultúrában, ennek a névnek a héberben a Jessua szó felel meg. Mivel egyáltalán nem volt ritka név, Jézus Krisztusra is gyakran úgy utaltak, mint a „názáreti Jézusra“, vagy „Jézusra akit Krisztusnak mondanak“, ahogy azt itt Pilátus teszi.

Amikor tehát összegyűltek, Pilátus ezt kérdezte tőlük: „Mit akartok, melyiket bocsássam nektek szabadon: Barabbást, vagy Jézust, akit Krisztusnak mondanak?” Tudta ugyanis, hogy Jézust irigységből szolgáltatták ki neki.

A főpapok irigykedtek Jézusra, mert a sokaság Őt követte. A főpapok tehát egyrészt irigykedtek Jézusra, másrészt pedig félelemmel tekintettek rá. Attól féltek, hogyha a tömeg Jézust követi, nekik többé nem lesz hatalmuk és elveszítik jelenlegi pozíciójukat. Mivel Pilátus tudta, hogy a főpapok irigységből szolgáltatták ki neki Jézust, arra számított, hogy a tömeg bizonyosan Jézus szabadon bocsátását követeli majd.

Mikor pedig a bírói székben ült, felesége ezt üzenete neki: „Ne avatkozz ennek az igaz embernek a dolgába, mert sokat szenvedtem ma álmomban miatta.”

Bizonyos apokrif írások szerint Pilátus feleségét Klaudiának hívták, sőt volt egy kisfiuk is, akit Jézus meggyógyított. Ezen feljegyzések szerint Pilátus felesége, Klaudia, keresztény volt. Azt sajnos nem tudhatjuk teljes bizonyossággal, hogy valóban ez volt-e az igazság, de mindenképpen érdekesnek találtam ezt megemlíteni. Azt pedig biztosan látjuk az Igéből, hogy a felesége azt üzeni Pilátusnak, hogy *„ne avatkozz ennek az igaz embernek a dolgába, mert sokat szenvedtem ma álmomban miatta.”* Vegyük észre, hogy Pilátus felesége igaz embernek nevezi Jézust. Isten itt ismét kihangsúlyozza Fia ártatlanságát.

A főpapok és a vének azonban rávették a sokaságot, hogy Barabbást kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el. Erre a helytartó újra megkérdezte őket: „Mit kívántok, a kettő közül melyiket bocsássam nektek szabadon?” Azok ezt mondták: „Barabbást.” Pilátus így szólt hozzájuk: „Mit tegyek akkor Jézussal, akit Krisztusnak mondanak?”

Ez egy nagyon jó kérdés. Ezzel a kérdéssel ugyanis nem csak Pilátus, hanem mi mindannyian szembetaláljuk magunkat. Mindenkinek válaszolnia kell ugyanis erre a kérdésre,

mindannyiunknak el kell döntenünk, mit tegyünk Jézussal, akit Krisztusnak mondanak. Csak két lehetőség van: vagy Jézus mellett döntünk, vagy Jézus ellen. Ebben az esetben nincs lehetőségünk arra, hogy tartózkodjunk. Hiszen maga Jézus mondta: *„Aki nincs velem, az ellenem van.”* Neked is el kell döntened, hogy mit kezdesz Jézussal. Hiszel-e benne, vagy nem? Befogadod-e Őt, vagy sem? Megvallod-e Őt, vagy inkább megtagadod?

Ha jól megvizsgáljuk Pilátus döntését, akkor rájövünk, hogy annak semmi köze nem volt Jézus sorsához. Jézus így is, úgy is meghalt volna, a kereszthalál elkerülhetetlen volt. Az Szentírás megjövendölte Krisztus keresztfeszítését; Jézus már a világ kezdete előtt megfeszítettett, ez volt ugyanis Isten akarata. Jézus élete és halála nem Pilátuson múlt. Pilátus döntésével nem Jézus sorsát, hanem saját sorsát pecsételte meg. A mi döntésünk Jézusról sem Jézus sorsát pecsételi meg - Jézus nem attól Isten és nem attól a Megváltó, hogy mi azt elismerjük. Ő az, akár elhisszük ezt, akár nem.

Amikor elgondolkodunk azon, hogy valóban Ő-e a messiás, és elhisszük azt, hogy Ő az út, az igazság és az élet, és mellette döntünk - döntésünkkel a saját életünket változtatjuk meg, nem pedig Jézust. A mi döntésünk tehát nem Jézus sorsát, hanem a mi sorsunkat pecsételi meg. Vagyis Pilátussal együtt ott ülhetünk a bírói székben, és ítéletet mondhatunk Jézus fölött, de az ítélettel nem Jézust ítéljük meg, hanem a saját életünk felett mondunk ítéletet. Nem mindegy, hogy befogadjuk őt vagy elutasítjuk. Ezért tehát senki nem hibáztathatja Istent saját sorsáért, Isten ugyanis kezünkbe adta a döntést. Jogunk van szabadon eldönteni, mit kezdünk Jézussal - befogadjuk-e vagy elutasítjuk. A sorsunkat saját döntésünk határozza majd meg.

A János 1:12-ben azt írja az Ige, *„akik pedig befogadták, felhatalmazta őket arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, mindazokat, akik hisznek az ő nevében.”* János 3:16: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* Aki azonban nem hisz őbenne, elveszik. A sorsunk tehát rajtunk áll, nekünk kell meghozni a döntést, hogy hiszünk-e vagy sem, mert ez határozza meg azt, hogy elveszünk vagy sem.

Persze addig ne döntsünk Jézussal kapcsolatban, amíg tüzetesen meg nem vizsgáltuk a bizonyítékokat. Mielőtt tehát végképp elutasítod Jézus Krisztust és hátat fordítasz neki, bölcs dolog lenne előbb megvizsgálni, a rendelkezésedre álló bizonyítékokat. Ne Jézus ellenségeit kérdezd Jézusról, ne olyan emberek vallomására alapozd döntésedet, akik nem is ismerik Jézust. Szomorú, de igaz, hogy oly sokan ezt teszik. A középiskolában vagy az egyetemen, amikor egy-egy tanár kigúnyolja Jézust, hajlamosak vagyunk hinni nekik, hiszen a tanáraink mégiscsak okos emberek, biztosan tudják, hogy mit beszélnek. Az embereket sajnos nagyon könnyű becsapni. Gyakran ahelyett, hogy mi magunk vizsgálnánk meg a rendelkezésünkre álló bizonyítékokat és a tényeket, inkább másokra hallgatunk, inkább másoknak hiszünk. Ne azok vallomására alapozzuk döntésünket Jézusról, akik nem ismerik Őt, hanem magunk vizsgáljuk meg a rendelkezésünkre álló bizonyítékokat. Meg vagyok győződve arról, hogyha valaki ezt nyitott szívvel teszi, akkor meglátja majd, hogy azok Jézus mellett szólnak, és befogadja majd Jézust, hiszen ez a lehető legértelmesebb döntés, amit hozhatunk. Gondoljunk csak bele: nincs mit veszítenünk, sőt milyen sok mindent nyerhetünk.

Pilátus nagyon nehéz helyzetbe került, hatalmas nyomás nehezedett a vállára. Ő ugyanis tudta, hogy mit kellene tennie igazságos bíróként, tisztában volt azzal, hogy Jézus ártatlan. Bár tudta mi a helyes, a tömeg kívülről nyomást gyakorolt rá - arra próbálták rábírní, hogy olyan döntést hozzon, amelyről tudta, hogy helytelen. Sajnos előfordul, hogy mi is ilyen helyzetben találjuk magunkat. A tömeg nyomást gyakorol ránk, hogy valami olyat tegyünk, vagy olyan döntést

hozzunk, amelyről tudjuk, hogy helytelen. Nagyon sajnálom azokat az embereket, akik ilyen helyzetben vannak, mert amikor valaki ismeri az igazságot, amikor pontosan tudja, hogy mit kellene tennie, és mégsem azt teszi, az egy szörnyű állapot. Nagyon nehéz feldolgozni, és az emberek éveken át szenvednek ettől. Bevallom, jó pár évvel ezelőtt én is olyat tettem, amiről tudtam, hogy nem helyes; mégis megtettem, és a mai napig fáj nekem. Miért? Mert tudtam, hogy helytelen amit teszek, de mégis megtettem külső nyomás hatására. Még mindig nagyon fáj, hogy engedtem a külső nyomásnak és nem a helyes utat választottam.

*Pilátus így szólt hozzájuk: „Mit tegyek akkor Jézussal, akit Krisztusnak mondanak?” Mindnyájan így kiáltották: „Feszítsék meg!”
Azután ezt kérdezte: „De mi rosszat tett?” Azok pedig még hangosabban kiáltottak: „Feszítsék meg!”*

A nép nem tudott logikus érveket felsorakoztatni amellet, hogy miért kellene Jézust keresztre feszíteni. Sokszor van ez így - a tömeg, a csürhe egyre hangosabban követel valamit, és így éri el célját, nem pedig logikus érvekkel.

Amikor Pilátus látta, hogy nem ér el semmit, sőt a forrongás még nagyobb lesz, vizet hozatott megmosta kezét a sokaság szeme láttára és így szólt: „Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek a véréből. Ám ti lássátok!”

Az ószövetségi törvények értelmében, ha egy holttestet találtak kinn a mezőn, és nem voltak tanúk, vagyis senkinek nem volt semmiféle tudomása arról, hogy azzal az emberrel mi történt, ilyenkor megnézték, hogy melyik település esik a legközelebb a holttesthez. A település véneinek kötelessége volt áldozatot bemutatni ezzel bizonyítva ártatlanságukat az ügyben. Miután a vének ezt megtették, megmosták kezüket és kijelentették, hogy nem ismerik az ember halálának okát és körülményeit. Pilátus azzal, hogy mossa kezeit, egy régi zsidó hagyományt éleszt fel, mondván „Ártatlan vagyok, ennek az igaz embernek a véréből. Ám ti lássátok!”

Az egész nép így kiáltott: „Szálljon ránk és gyermekeinkre az ő vére.”

Vajon felfogták-e, hogy ez mit jelent? Amikor Jozefusz írásaiban olvasunk arról a szörnyű pusztításról, amelyet Titusz vezetésével időszámításunk szerint 70-ben a római csapatok Jeruzsálemben végeztek, akaratlanul is eszünkbe jut az, amit itt a nép mond, hogy „szálljon ránk és gyermekeinkre az ő vére”. Isten azonban azt is mondja, hogy a gyermekeknek nem kell az szüleik bűneiért bűnhődniük, és a szülők sem kapnak büntetést a gyermekeik által elkövetett bűnökért. Mindenki saját bűneiért felel. Közvetett úton gyakran a gyermekeink szenvednek az szüleik által elkövetett bűnök miatt. Sajnos napjainkban is sok ilyen esetet látunk, amikor a szülők alkoholisták, kábítószerfüggők, vagy bántalmazzák a gyermekeiket - ilyenkor mindig a gyermekek szenvednek.

Amikor a gyermek megáll Isten előtt, neki a saját tetteiért kell felelősséget vállalnia, és nem azért, amit szülei tettek. Mindez fordítva is így igaz. Hány szülőnek összetörik a szíve amikor látják, hogy a fiuk vagy a lányuk valami óriási ostobaságot követ el, amely esetleg nagyon komoly következményekkel jár - nem csupán a fiukra vagy a lányukra nézve, hanem rájuk nézve is. Ilyenkor a szülők is szenvednek, de Isten előtt csak a saját tetteikért felelősek. Én csak magamért felelek Isten előtt, senki másért, és ez mindenkire vonatkozik.

Akkor szabadon bocsátotta nekik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatta és kiszolgáltatta, hogy feszítsék meg.

Bevett római gyakorlat volt a foglyot keresztre feszítése előtt megkorbácsoltatni. A fogolynak előre kellett hajolnia, hogy a háta ne legyen teljesen egyenes, kezeit pedig lekötötték, és egy olyan bőrszíjából álló korbáccsal verték meg, amelynek a végére csont- és ólomdarabkákat erősítettek. A foglyot meztelenre vetkőztették és a csapásokat a hátára mérték ezzel a korbáccsal, amely az ólom és a csontdarabkáknak köszönhetően cafatokra szaggatta a fogoly hátát, mindig kitépve a húsból egy darabot. A foglyok gyakran már az ostorozást sem élték túl. Általában véve azonban legalább kétszer-háromszor eszméletüket veszítették az ostorozás során.

Mi volt a rómaiak célja a korbácsolással? Céljuk az volt, hogy felderítsék a megoldatlan bűntényeket. Ha a fogoly hajlandó volt együttműködni a rómaiakkal, miközben korbácsolták és bevallotta, hogy ő követte el a bűntettet, akkor a rómaiak cserében enyhébb csapásokat mértek rá. Ha azonban a fogoly megmakacsolta magát, és nem volt hajlandó bevallani, hogy milyen bűntetteket követett el Rómával szemben, akkor egyre keményebb korbácsütéseket mértek rá, amíg a fogoly már nem bírta tovább, és hatalmas fájdalomában rákényszerült arra, hogy megvallja amit elkövetett. A korbácsolásnál mindig jelent volt egy írnok is, aki készségesen lejegyezte a fogoly vallomását. Ezzel a brutális módszerrel tehát a rómaiak szóra tudták bírni a vádlottakat, és nagyon sok bűntényt felgöngyölítettek.

Ne feledjük azonban, hogy mit ír az Ézsaiás 53:7 Jézusról: *„Mint a bárány, amint a vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.”* Jézusnak ugyanis nem volt mit bevallania. Jézusra negyven korbácsütést szabtak ki a keresztfeszítés előtt, és tudnunk kell, hogy a negyvenes szám az Igében az ítéletet jelenti. A harminckilenc korbácsütésnél általában leálltak a rómaiak parancsára, akik irgalmuk jeléül egy korbácsütést elengedtek. Bizony megesett, hogy a korbácsolást követően egy-egy fogoly elvérzett, hiszen az legyengítette őket, és ne feledjük, hogy a hátukat cafatokra szaggatták.

Ha életben maradtak, keresztre feszítették őket. A két kezüket általában szögekkel erősítették a kereszthez, míg a lábukat odakötötték. Képzelnéljük, hogy mivel a kezüket odaszegezték a kereszthez, nem tudták elhessegetni a legyeket és a különböző élősködőket, amelyek szép lassan betemették a testüket. A kereszthalál a halálnak egyik legembertelenebb módja volt, Jézus azonban azért, mert annyira szeretett bennünket, önként vállalta ezt. Elviselte ezt a szenvedést, ezt a megaláztatást csak azért, hogy után örömmel mondhasa nekünk, hogy minden bűnünk megbocsátott. Felfoghatatlan ez a szeretet.

Akkor a helytartó katonái magukkal vitték Jézust a helytartóságra, és köré gyűjtötték az egész csapatot. Levetkőztették, bíborszínű köpenyt adtak rá, tövisből font koronát tettek a fejére, nádszálat adtak a jobb kezébe és térdre hajtván gúnyolták őt: „Üdvözlégy, zsidók királya.”

Az egyik történetíró szerint nagyjából ugyanez valaki mással is megtörtént már korábban. Ugyanez a helyzet a múltban egyszer már előállt, amikor egy félkegyelmű azt állította magáról, hogy király. A római katonák pedig mintegy a saját szórakoztatásukra valamiféle ruhadarabot tekertek a fejére koronaként, azután pedig fogták ennek az embernek a botját, kezébe adták és leborultak előtte, királyként üdvözölték, és kigúnyolták. Jézust is ugyanígy csúfolták, az ő fejére azonban töviskoronát nyomtak.

Itt van most a királyok Királya, a mindenható Úr, akinek töviskoronát nyomnak a fejére. Ez azonban nem véletlen. Gondoljunk csak bele, mit mondott Isten, miután az ember vétkezett Mózes első könyvében a 3:17-18-ban: *„Legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle*

egész életedben tövist és bogáncsot hajt neked.“ A tövis Isten haragját jelképezte az emberek bűnével szemben. Nem meglepő tehát, hogy Jézus fejére töviskoronát tettek, hiszen Jézus azért jött a földre, hogy bűneinket magára vegye, hogy a kereszten rá öntessék ki az Atya haragja.

Azután leköpték, elvették tőle a nádszálat és a fejéhez verték.

Ne feledjük, hogy Jézust korábban már jól megverték a nagytanács előtt, arca eddigre már bizonyosan feldagadt a sok ütéstől. Az Ézsaiás 52:14-ben azt olvashatjuk, *„sokan csak iszonyodtak tőle annyira torz, nem emberi volt a külseje, emberhez nem méltó volt az alakja.”* Láttatok már valakit, akit jó alaposan összeverték? Az embernek teljesen eltorzul az arca. Amikor abbahagyták Jézus ütlegelését, ő is így nézhetett ki - annyira eltorzították az arcát, hogy már fel sem lehetett ismerni.

Miután kigúnyolták, levették róla a köpenyt, felöltöztették a saját ruhájába, és elvitték, hogy keresztre feszítsék.

A fogolynak általában a keresztnak annak a részét kellett cipelnie, amelyre a két kezét szegezték, a kereszttörzsét már korábban felállították.

Kifelé menet találtak egy cirénei emberrel, akinek Simon volt a neve: ezt arra kényszerítették, hogy vigye a keresztet.

Simon valószínűleg zsidó volt, aki a páska ünnepére érkezett Jeruzsálembe. Azt is elképzelhetőnek tartom, hogy évekig kuporgatta a pénzét azért, hogy ellátogathasson Jeruzsálembe.

A római katonáknak jogukban állt lényegében bármire rákényszeríteni a római alattvalókat. Csak annyit kellett tenniük, hogy kirántották kardjukat, és az ember vállára helyezték azt - ilyen esetben a római alattvalóknak kötelességük volt eleget tenni a római katona kérésének. Így tehát a római katonák arra is kényszeríthették az embereket, hogy felszerelésüket cipeljék, akár egy teljes mérföldön át. Jézus erre már korábban utal, a Máté 5:41-ben pedig azt mondja, *„ha valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre.”* „Ha megkérdezik tőletek, hogy miért teszitek ezt, nagyszerű lehetőségeket nyílik arra, hogy bizonyosságot tegyetek.”

Ezt az embert, a cirénei Simont, tehát arra kényszerítették, hogy vigye a keresztet. Egy másik evangélium, mégpedig a Márk evangéliuma a15:21-ben azt is elárulja nekünk, hogy cirénei Simonnak volt két fia, mégpedig Alexander és Rufusz.

Amikor arra a helyre érnek, amelyet Golgotának, azaz Koponyahelynek neveznek,

A damaszkuszi kapun túl, egy szikla oldalában koponya alakú barlangokat találunk, annak köszönhetően, hogy azon a területen sok követ fejtettek. Jézust tehát itt feszítették keresztre, Jeruzsálem falain kívül, a damaszkuszi kapun túl. Nagyon érdekes, hogy a régészek a közelmúltban egy ásatás során feltárták a régi, római kori damaszkuszi kaput. Azt a kaput, amely alatt Jézus áthaladt Golgotára vezető útja során. Nekem is megadatott az, hogy ellátogassak az ásatások helyére, hogy megforduljak a régi Heródes korabeli kapunál. Különleges élmény volt elképzelni, hogy maga Jézus haladt el ott, ahogy a keresztfeszítés helye felé tartott.

epével kevert bort adtak neki inni.

A város gazdag asszonyai borból és tömjénből egy olyan italt keverték, amely érzéstelenítőként hatott, és bizonyos fokig elkábította az embert. Így kevésbé érzékelte a fájdalmat a kereszten, és ezáltal kevésbé is szenvedett. Ez egy nemes gesztus volt a város asszonyainak részéről. A kereszthalál ugyanis hihetetlen fájdalmakkal járt, ahogy az ember izmai egy idő után felmondták a szolgálatot, ennek következtében pedig a halálraítelt válla kificamodott. Ha valaki ezt már megtapasztalta, az biztosan tudja, hogy mekkora fájdalommal jár ez.

Ezt az italt tehát egy kedves gesztusként itatták meg a keresztre feszítettekkel, hogy némiképp csillapítsák fájdalmukat, hogy ne kelljen annyira embertelenül szenvedniük a kereszten. Vegyük azonban észre, hogy Jézus ezt az italt nem volt hajlandó meginni. Később amikor felkiáltott, hogy szomjazom és ugyanezt az italt nyújtották neki, akkor már elfogadta, de addig nem. Önként vállalta azt, hogy megízleli Isten haragját a bűnnel szemben, de amikor megízlelte, nem volt hajlandó meginni.

Miután megfeszítették, sorsvetéssel megosztották ruháin;

A Szentírás ezt is megjövendölte a 22. zsoltárban, a 19. versben: *„Megosztóznak ruháimon, köntösömre sorsot vetnek.“*

azután leültek ott, és őrizték. Feje fölé függesztették az ellen szóló vádat, amely így szólt: EZ JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA.

Amikor a halálra ítélt már a kereszt felé tartott, általában négy római katona vette őt körül, és a katonák vezetője vitte azt a táblát, amelyre ráírták a vádat. Azt is meg kell itt említenünk, hogy többnyire nem a legrövidebb úton mentek a keresztfeszítés helyére, hanem a városon keresztül, hogy minél több ember megláthassa milyen hatalmas Róma. Közben pedig így módon a keresztfeszítés helyére tartottak, a kísérő katonák vezetője a magasba emelte a vádat tartalmazó táblát, hogy azt mindenki jól láthassa, ahogy a halálraítelt elhaladt előttük. A kereszthez érve a vádat a keresztre függesztették, a vádlott feje fölé, hogy mindenki jól láthassa, miért kapja ezt a büntetést. Jézus esetében ez a vád természetesen az volt, hogy Ő a zsidók királya. De Jézus nemcsak a zsidók királya volt, hanem az egész világmindenség Ura.

Vele együtt feszítettek keresztre két rablót is, az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől. Akik elmentek mellette, a fejüket csóválva káromolták.

A fejcsóválás egy elterjedt szokás volt a zsidó kultúrában, még napjainkban is megfigyelhető.

és ezt mondták: „Te aki lerombolod a templomot, és három nap alatt felépíted, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, és szállj le a keresztről!” Hasonlóan a főpapok is gúnyolódva mondták az írástudókkal és vénekkel együtt: „Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni.“

De nézzük csak meg még egyszer, hogy mit mondanak a főpapok és az írástudók Jézusról. A 42. versben azt mondják, *„másokat megmentett“* és ha tovább olvasunk, a 43-as versben azt mondják, *„bízott Istenben“*. Lényegében ők is bizonyosságot tesznek Jézusról. Érdekes, hogy azzal, amit a főpapok mondanak, tulajdonképpen maguk alatt vágják a fát, mert ezzel azt mondják ki, hogy egy olyan embert ítélünk el, aki másokat megmentett és bízott Istenben. *„Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni“*, de ez nem igaz, mert Jézus meg tudta

volna magát menteni. Ha Jézus önmagát megmenti, akkor mi nem menekültünk volna meg, nem üdvözlünk volna. Jézus csak úgy tudott megmenteni bennünket, hogy önmagát nem mentette meg.

Amikor a római katonák a Gecsemáné kertbe jöttek, hogy elfogják Jézust, Péter kardot rántott és elkezdett hadonászni, Jézus arra intette Pétert, hogy hagyjon fel ezzel. Jézus azt is mondta Péternek: *„Tedd vissza a kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el,“* amiről Máté 26:52-54-ben olvashatunk. *„Vagy azt gondolod, hogy nem kérhetném meg atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet? De miképpen teljesednének be akkor az írások, hogy ennek így kell történnie.“* „Péter, hát nem veszed észre, hogy mindez nem véletlenül történik? Megmenthetném magamat, ha akarnám! De akkor hogyan menthetném meg az emberiséget? Akkor hogyan válthatnám meg őket?“ *„Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni“* - nem, magát nem akarta megmenteni, nem menthette meg önmagát, ha másokat meg akart menteni.

Ha Izráel királya, szálljon le a keresztről és mi hiszünk benne! Bízott Istenben: szabadítsa meg most ha akarja; hiszen azt mondta, Isten fia vagyok. A vele együtt megfeszített rablók ugyanígy gyalázták.

Egészen addig gyalázták, amíg a két rabló közül az egyik meg nem bánja bűneit ott a kereszten – erről Lukács evangéliumában olvashatunk.

Jézust reggel kilenc óra körül feszítették keresztre.

Tizenkét órától kezdve, vagyis három órával keresztre feszítése után három óráig sötétség lett az egész földön.

Ez nem lehetett napfogyatkozás. Miért nem? Azért mert épp a páska ünnepe volt, azt pedig mindig teliholdkor tartották, és teliholdkor fizikailag lehetetlen a napfogyatkozás, mert a hold a nappal éppen ellentétes oldalon van. Vagyis ez nem egy természeti, hanem természetfölötti jelenség volt,.

Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: „Éli, éli, lamá sabaktáni!“ azaz: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?“

Erről azonnal eszünkbe jut a 22. zsoltár, amely pontosan ezzel a sorral kezdődik. Olyan ez, mintha Jézus ezekkel a szavakkal a tanítványaihoz is szeretne szólni, mintha azt mondaná nekik: „Menjete haza, olvassátok el ezt a zsoltárt és akkor megértitek, hogy mi történik itt.“ A 22. zsoltárt olvasva, ugyanis, rádöbbenek volna arra, hogy Isten mindezt előre megjövendölte. Sokkal jobban megértették volna Jézus kereszthalálát. A Zsoltárok 22:3-ban ezt olvashatjuk: *„Istenem hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni.“* Ez az ígerész már arról a sötétségről beszél, amely Jézus halálát megelőzően az egész földet beborította. A 22. zsoltár 19-es verse azt is megjövendöli, hogy egyesek sorsvetéssel majd megosztóznak ruháin: *„Megosztóznak ruháimon, köntösömre sorsot vetnek.“* A 16-os versben ezt is olvashatjuk: *„Torkom kiszáradt mint a cserép, nyelvem az ínyemhez tapadt.“* Ez az ígerész arról, a hihetetlen mértékű szomjúságról beszél, amely a keresztre feszítetteket egy idő után előntötte, mert egyre több vért vesztettek és egyre jobban kiszáradt a szervezetük. Ugyanennek a zsoltárnak a 15-ös verse ezt írja: *„Kificamodtak a csontjaim.“* A keresztre feszítettekkel valóban ez történt.

Amikor Jézus így kiállt: *„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?”* akkor a 22. zsoltárra utal, amelyet elolvashattak, hogy jobban megértsék, mi is történik Jézussal.

Amikor ezt hallom *„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?”* Jézus előző estén történő gyötrődése jut eszembe a Gecsemáné kertben. Jézus már ott, annyira szenvedett, hogy vért izzadt, és könyörgött az Atyához, hogyha bármi más lehetőség van arra, hogy az emberek megmeneküljenek, távozzon el tőle ez a pohár. Nem volt azonban más lehetőség, és Jézus ivott a szörnyű pohárból.

Ahogy Jézus az Atyához kiállt a kereszten, látjuk a bűn szörnyű következményét, ahogy elválasztja az embert Istentől. Ne feledjük, hogy eddig a pontig Jézus mindig egy volt az Atyával. Soha sem kellett még elválniuk egymástól; de aztán Isten az Ő vállára helyezte mindannyiunk bűnét, mert Isten nem fér össze a bűnnel. Jézus tehát magára vette a bűneinket, és megtapasztalta az Istentől való teljes elszakadás állapotát egy időre. Mindezt azért tette, hogy neked és nekem ne kelljen Istentől elválva élnünk egy örökkévalóságon át.

Isten tehát abban a pillanatban elhagyta Jézust, ezért kiálltja Jézus: *„Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engemet?”* Biztos vagyok benne, hogy mi még sohasem tapasztaltuk meg, hogy mennyire szörnyű, amikor Isten elhagy bennünket, hiszen bennünket még sohasem hagyott el. Esetleg megtörtént, hogy mi fordítottunk hátat neki, mi lázadtunk föl ellene, de Ő mindig ott volt.

Néhányan az ott állók közül, akik hallották ezt, így szóltak: „Illést hívja.”

Azt gondolták, hogy Jézus hatalmas fájdalmában félrebeszél.

Egy közülük azonnal elfutott, hozott egy szivacsot, megtöltötte ecettel, nádszálla tűzte, és inni adott neki.

Miért adott neki inni? Valószínűleg azért, hogy elkábítsa, hogy fájdalmait enyhítse.

A többiek pedig ezt mondták: „Hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy megmentse.” Jézus pedig ismét hangosan felkiáltott, és kilehelte lelkét. Jézus a János 10:18-ban a következőket mondja: „Senki sem veheti el tőlem az életemet, én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem. Ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól.” Jézusnak tehát hatalma volt arra, hogy utasítsa saját lelkét, hogy hagyja el a testét. Amikor Jézus másodszor is felkiáltott, az már győzelmi kiáltás volt: *„Elvégeztetett”,* az emberek megváltása megtörtént. *„Uram, a te kezedbe adom lelkem”* és kilehelte lelkét.

És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt.

Vegyük észre, hogy felülről az aljáig, nem alulról felfelé; Isten volt ugyanis az, aki a kárpitot kettéhasította. A kárpit mindvégig arra emlékeztette az embereket, hogy bűnös emberekként nem mehetnek csak úgy Isten színe elé. Az Ószövetségben a nép egyedül a főpapon keresztül közeledhetett Istenhez. Csak a főpap mehetett be a szentek szentjébe - Isten jelenlétébe, de ő is csak egyszer egy évben, az engesztelés napján. A nép tehát a főpapon keresztül mehetett Istenhez, miután már sok-sok áldozatot bemutatnak, a főpap is csak a kárpiton keresztül juthatott be a szentek szentjébe. Egyesek szerint a templom kárpitja nagyon vastag volt, egyes feljegyzések szerint a vastagsága a negyvenöt centimétert is elérte. Ez a vastag kárpit pedig azt jelképezte, hogy a bűnös ember nem járulhat egykönnyen Isten elé.

Most, hogy Jézus meghalt a kereszten, és egy új szövetség kötöttet Isten és ember között Jézus kiontott vére által, kettészakad a kárpit. Ez azt jelképezi, hogy most már mindenki, minden ember szabadon mehet Isten jelenlétébe. Jézus Krisztuson keresztül megbocsáttatnak bűneink. Jézus Krisztuson keresztül most már bátran mehetünk Isten színe elé. Ő ugyanis, belépett helyettünk a szentek szentjébe a kárpiton keresztül, hogy azután mindannyian szabadon mehessünk Istenhez.

Pál az efézusiakhoz írt levelében az első fejezet 7-es versében ezt írja: *„Őbenne van az ő vére által a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is“*, a 2:18-ban pedig hozzáteszi, *„mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához“*.

Jézusnak köszönhetően tehát a templom kárpitja már kettéhasadt: tárva-nyitva áll tehát a szentek szentje, szabad az út minden ember előtt, hogy odamenjen Istenhez. *„Jöjjetek hozzám mindannyian akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.“*

És íme a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld megrendült és a sziklák meghasadtak.

Lukács evangéliumában a 19:40-ben ezt mondja Jézus: *„Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a sokaságra utalva, a kövek fognak kiáltani.“* Itt pedig nemcsak kiáltanak a kövek, hanem meghasadnak a sziklák és megrendül a föld, mintha maga is felemelné hangját az emberek szörnyűsége bűneivel szemben.

Az ember első feljegyzett bűne az öngyilkosság volt. Ezt Ádám követte el, amikor Isten kérésére fityyet hányva, evett a tiltott fa gyümölcséből. Isten megparancsolta neki, hogy ne egyen abból a gyümölcsből, különben meghal. Ádám mégis megtette, és ezzel tulajdonképpen öngyilkosságot követett el. A következő bűn egy testvérgyilkosság volt, amikor Káin megölte testvérét, Ábelt. Az emberiség legszörnyűbb bűne azonban mégiscsak az volt, amikor Istent próbálták megölni, amikor Istent keresztre feszítették. Az egész természetet felkavarta ez a szörnyűség.

A sírok megnyíltak és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek.

Figyeljük meg, hogy ez már Jézus feltámadása után történt. Máté tehát ezen a ponton egy kicsit előreszalad. Pál az Efézus 4:8-ban azt mondja: *„Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek.“* A Lukács 16-ban azt látjuk, hogy a Hadesznek két része volt, az egyikért Ábrahám felelt, ő vigasztalta azokat az igazakat, akik meghaltak. Péter elmondja nekünk, hogy Jézus szólt ezekhez a bebörtönzött lelkekhez és megnyitotta a pokol kapuit, hogy kiszabadítsa a foglyokat. Ézsaiás azt is előre megjövendölte, hogy Jézus kiszabadítja majd a foglyokat, hiszen az ószövetségi szentek nem válhattak tökéletessé, amíg Jézus Krisztus meg nem halt a kereszten.

Az ószövetségi időkben újra és újra felajánlott áldozatok nem vették el a bűnt, mindössze befedték azt, amíg Jézus Krisztus vére ki nem ontatott tökéletes áldozatként, hogy megszabadítson minden bűnünktől. Az ószövetségi szentek tehát csak Jézus halála után juthattak el a teljes tökéletességre Jézus áldozata nyomán.

Amikor pedig a százados és akik vele őrizték Jézust, látták a földrengést és a történeteket, megrémültek és így szóltak: „Bizony, Isten Fia volt ez.“ Volt ott sok asszony is, akik távolról

kövezték mindezt. Ezek Galileából kövezték Jézust és szolgáltak neki. Közöttük volt a magdalai Mária és Mária, a Jakab és József anyja, valamint az Zebedeus fiainak anyja.

Amikor beesteledett, eljött egy Arimátiából való gazdag ember, név szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak. Ez elment Pilátushoz és elkérte Jézus testét. Erre Pilátus megparancsolta, hogy adják ki neki.

József elvitte a testet, tiszta gyorsba göngyölte, és elhelyezte a maga új sírjába, amelyet a sziklába vágatott. A sír bejáratához egy nagy követ hengerített, és eltávozott. Ott volt pedig a Magdalai Mária és a másik Mária akik a sírral szemben ültek.

Az asszonyok még ide is nagyon hűségesen kövezték Jézust.

Másnap, a péntekre következő napon, vagyis szombatnapon, összegyűltek a főpapok és a farizeusok Pilátusnál, és így szóltak: „Uram, eszünkbe jutott, hogy ez a csaló még életében ezt mondta: „Három nap múlva feltámadok!”

A tanítványok erről megfélemedtek, annyira lesújtotta őket Jézus halála. Az ellenség - a főpapok, a farizeusok azonban emlékeznek még arra, amit Jézus mondott.

Ezért parancsold meg, hogy őrizték a sírt a harmadik napig, nehogy tanítványai odamenjenek és ellopják őt, aztán azt mondják a népnek, feltámadt a halottak közül. Ez az utóbbi csalás rosszabb lenne az előzőnél. Pilátus azonban ezt válaszolta: „Van őrségetek, menjetek, őriztessétek ti, ahogyan tudjátok.” Erre ők elmentek, lepecsételték a követ és őrséggel őriztették a sírt.

28. rész:

Szombat elmúltával, a hét első napjának a hajnalán elment a magdalai Mária és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. És íme, nagy földrengés volt, az ÚR angyala leszállt a mennyből, odament, elhengerítette a követ és leült rá. Tekintete olyan volt, mint a villámlás, ruhája fehér mint a hó. Az örök a tőle való félelem miatt megrettentek és szinte holtra váltak. Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: „Ti ne féljete, mert tudom, hogy a megfeszített Jézust kerseitek. Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzék meg azt a helyet, ahol feküdt. És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül, és elöttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt. Íme, megmondtam nektek!

Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak. És íme, Jézus szembejött velük és ezt mondta: „Legyetek üdvözölve.” Ők pedig odamentek hozzá, megragadták a lábát és leborultak előtte.

Ó, mennyire izgatottak lehetnek, amikor meglátták Jézust - micsoda örömteli találkozás volt ez. Hogy lehet mégis az, hogy amikor Jézust meglátták, odamentek hozzá, megragadták a lábát és leborultak előtte? Jézus korábban a következőket mondja Máriának, és ezt látjuk a János 20:17-ben: „Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához.”

A kérdésre a válasz az eredeti megfogalmazásban rejlik. Ha ugyanis megnézzük az eredeti görög kifejezés jelentését, amelyet itt úgy fordítottak, hogy 'ne érints engem', azt látjuk, hogy az eredeti görög kifejezés azt jelenti, hogy 'ne kapaszkodj belém'. Mária valószínűleg nagyon erősen kapaszkodott Jézusba, mintegy halálos szorítással fogta őt, Jézus ezért mondja: „Mária ne kapaszkodj belém ennyire görcsösen, van még egy feladatam a számodra. Menj, mond el a többieknek is, amit láttál.” Máté evangéliumában azt látjuk tehát, hogy ők odamentek hozzá, megragadták a lábát, és leborultak előtte.

Ekkor Jézus így szólt hozzájuk: „Ne féljeteK, menjenek el, adjátok hírül atyámfiaiKnak, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem.

Amikor az asszonyok eltávoztak, íme néhányan az őrsegből bementek a városba és jelentették a főpapokKak mindazt, ami történt. Azok pedig összegeyűltek a véneKkel és miután határozatot hoztak, sok ezüstpénzt adtak a katonáKkak, és így szóltak: „Ezt mondjátok: Tanítványai éjjel odajöttek és ellopták őt amíg mi aludtunk.“ Ha a helytartó meghallja ezt, majd mi meggyőzzük, és kimentünk benneteket a bajból. Azok elfogadták a pénzt és úgy tettek, ahogy kioktatták őket. El is terjedt ez a szóbeszéd a zsidók között, mind a mai napig.

A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket. Amikor meglátták őt, leborultak előtte, pedig kétségeK fogták el őket.

Jézus hozzájuk lépett és így szólt: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.“

Gondoljunk csak bele, hogy ez mekkora hatalmat jelent. Figyeljük meg, mit mond Jézus?

„Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. MenjeteK el tehát,

Vagyis azt mondja, enyéM a hatalom, de ti menjeteK és én veleteK leszek, ahogy hirdeteK Isten szeretét ebben a szűkséget szenvedő világban. Az Úr veleteK van és támogat benneteket a világegyetem minden hatalmával. Bizony micsoda erő és hatalom van a birtokunkban, ahogy az elveszett világban hirdeteK a Megváltót.

„Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön menjeteK tehát, tegyeteK tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az AtyáKkak, a FiúKkak és a SzentléleKkek nevében,“

Az eredeti görög szöveg azonban nem teljesen ezt mondja. Nem azt mondja, hogy az AtyáKkak, a FiúKkak és a SzentléleKkek a nevében; hanem az AtyáKkak, a FiúKkak és a SzentléleKkek nevébe. Ezt azért szeretném megemlíteni, mert van egy csoport, akik a „Jesus only“, vagyis „egyedül Jézus“, névre hallgatnak. ŐK azt vallják, nem helyes az AtyáKkak, a FiúKkak és a SzentléleKkek a nevében keresztelni, hanem csakis egyedül Jézus nevében szabad keresztelni. Pedig Jézus itt nem ezt mondja.

„Tanítva őket, hogy megtartsák mindazt amit én parancsoltam nekteK,“

Az egyház küldetése a mai napig, hogy Isten Igéjét tanítsa az embereknek.

„és íme én veleteK vagyok mindennapon a világ végezetéig.“

Azt nem tudom, hogy a levél hitelesnek tekinthető-e, azt azonban tudom, hogy amiről Máté evangéliuma beszámol, az igaz. Jézus valóban meghalt, valóban feltámadt, majd pedig felment a mennybe és egy napon újra visszatér, hogy magához gyűjtsön bennünket és megalapítsa országát. Azt, hogy beléphetünk-e ebbe a királyságba, és hogy állampolgáraivá válhatunk-e Isten országának, teljes mértékben a mi személyes döntésünkön múlik, azon, hogy mit kezdünk Jézus Krisztussal. Ha fejet hajtunk előtte, és elismerjük, hogy Ő a király, akkor örökkévaló országának polgáraivá válhatunk, és részesülünk majd királyságának dicsőségéből.